

právního konsensu kovárny a zásahu do práv cit. konsensem živn. úřadu nabytých ani řeči.

Pokud jde o námitku, že ustanovení § 37 živn. řádu neomezují se pouze na živnosti zabývající se výrobou, má zřejmě stížnost na myslí ustanovení 2. odst., neboť nemůže býti sporu o tom, že 1. odst. platí toliko pro živnosti výrobní a 3. odst. nepřichází v úvahu. Dle 2. odst. § 37 ve znění zák. z 5. února 1907 č. 26 ř. z. mají živnostníci právo, aby si v dobrém stavu udržovali svá zařízení závodová, stroje, nástroje a jinaké pomůcky provozovací. Na otázku, zda sluší přiznati také živnostníkům, jejichž živnost. činnost záleží v konání služeb neb prací, oprávnění právě uvedená, dlužno odpověděti kladně. Dle ustanovení čl. IV. uvoz. patentu k živn. řádu platí ustanovení v tomto zákoně obsažená pro všechna po živnostensku provozovaná zaměstnání, která nejsou z platnosti živn. řádu vyjmuta, ať se zabývají produkcí, zpracováním nebo předěláváním předmětů obchodu, provozováním obchodů neb konáním služeb a prací. V 2. odst. § 37 mluví živn. řád o živnostnících beze všeho omezení, nečiní rozdílu mezi živnostmi výrobními a živnostmi ostatními, zejména živnostmi zabývajícími se konáním služeb a prací. Nemá tedy názor žal. úřadu, že právo to přísluší pouze živnostníkům provozujícím živnost výrobní, v doslovu zákona opory. Proti tomu názoru svědčí, že také komise panské sněmovny (srovnej zprávu speciální komise panské sněmovny, č. 389 příloh k sten. protokolům panské sněmovny, XVII. zasedání 1906, str. 13) stála na stanovisku, že ustanovení to vztahuje se na živn. podniky všeho druhu. — —

Č. 3769.

Nemocenské pojištění: Osoby zaměstnané v podniku nebo hospodářství na základě poměru pracovního nebo služebního nejsou z pojistné povinnosti nemocenské vyloučeny proto, že onen podnik nebo ono hospodářství jsou podle svého určení provozovány způsobem charitativním (nevýdělečným).

(Nález ze dne 20. června 1924 č. 20.840/23.)

Prejudikatura Boh. 2592 adm. a j.

Věc: Útulak slepých dívek v P. proti ministerstvu sociální péče o nemocenské pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo v pořadí instancí vysloveno, že Útulna slepých dívek . . . jest povinna podle § 33 nemoc. zákona zapraviti okr. nemoc. pokladně v Ř. dodatečně předepsané nemocenské příspěvky za Julii R., služebnou ve filiálce zmíněné útulny v M. částkou 265 K 20 h za dobu od 1. října 1921 do 31. října 1922. — — —

Stížnost popírá zákonitost tohoto rozhodnutí, dovolávajíc se nál. tohoto soudu Boh. 2592 adm., tvrzením, že pojistná povinnost nemocenská postihuje pouze zaměstnance v podnicích a hospodářstvích výdělečných, této podmínky že však v daném případě není, poněvadž Útulna z vydržování chovank nemá výděleku a služebné v ní zaměstnané konají práce výhradně pro domácnost.

Námítka tato zakládá se na nesprávném pochopení právního názoru v cit. nálezu vysloveného. Předmětem sporu tam luštěného byla otázka, lze-li výrok úřadu o pojistné povinnosti služebných osob v soukromé domácnosti srovnati s předpisem § 4 nemoc. zák., jenž předpokládá, že zaměstnání se vykonává v provozovaném podniku nebo hospodářství. Jestliže nss v nál. tom vyslovil právní názor ten smysl, že předpokladem pojistné povinnosti jest zaměstnání v podniku neb hospodářství výdělečném, chtěl tím toliko vyjádřiti myšlenku, že podnikem nebo hospodářstvím ve smyslu cit. § 4 lze rozuměti jen podnik nebo hospodářství, který se podle povahy své zpravidla provozuje výdělečným způsobem, na rozdíl od vedení soukromé domácnosti, jež pojmově a podle své povahy výdělečnost vylučuje. Z nál. toho nelze však vyvoditi, že by nedostatek docíleného výdělku — ať už předem zamýšlený ať z okolností konkrétního případu dodatečně se podávající — měl za důsledek vyloučení z pojistné povinnosti osob v podniku neb hospodářství tom zaměstnaných. Zák. o nem. pojištění nepodává nijakého podkladu pro právní názor, že by bylo jeho úmyslem, vyloučiti osoby pracující na základě poměru pracovního neb služebního z povinnosti pojistné tehdy, když jsou zaměstnány v podnicích neb hospodářstvích, které snad dle svého určení jsou provozovány způsobem charatativním.

Není a nemůže býti pochybnosti o tom, že provozování Útulny a chorobince slepých dívek pojmově a v podstatě výdělečnost nevylučovalo jako jest tomu u soukromé domácnosti. Okolnost, že provozování ústavu tohoto ve skutečnosti účely výdělečné nemá, a že jde o podnik dobročinný, vydržovaný z valné části z příspěvků dobrodinců, nevylučuje podle zákona pojistnou povinnost služebných osob v něm zaměstnaných.

Z těchto úvah bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3770.

O b e c n í ú ř e d n í c i: I. * Proti usnesení obecního zastupitelstva znojenského, kterým se obecnímu úředníku zároveň s jeho suspensí redukuje požitky, jest přípustno samostatné odvolání. — II. Proti usnesení o zahájení disc. řízení a o složení disc. komise, jakožto pouhým opatřením procesním, není samostatný opravný prostředek přípustný.

(Nález ze dne 20. června 1924 č. 3968).

V ě c: Ing. R. T. ve Z. proti moravskému zemskému výboru o disciplinární řízení, suspensi a zkrácení služebních požitků.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud odmítá meritorní rozhodnutí ve věci snížení služebních požitků st-lových, zrušuje se pro nezákonnost; jinak zamítá se stížnost jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výměrem městské rady ve Znojmě z 8. března 1922 byl st-l vyrozuměn, že disciplinární komise se usnesla, provésti proti němu disc. řízení, sděleno mu, že disc. komise, složená dle § 33 služ. pragm. obce Znojma, sestává (za předsednictví starosty města) ze členů — a upozorněn, že podle § 111 služ. pragm. pro zaměstnance státní a § 38 služ. pragm. města Znojma má právo dva členy disc. komise zamítnouti.